

Muhasebe

– poet19 · 04 Ağustos 2013

1

Maviye çalan gözleri göğün
Küsmüş gibi güneşe nemli
Maddenin göğsünde inleyen hayat
Bişuur mevsimler gelip geçerken
Yorulmuş dudaklarımda zamanın
Sermest

İnsan bigane kendine
Altın varaklı bir yaşam
Bütün ibadetlerin sebebi
Bütün emek biraz daha boğulmak için
Zahiri saltanatın sularında
Bütün yıldızlar gerdanlık olsun
İstiyor

Köprüler kurdular kendilerine ulaşmak için
Her gün biraz daha uzaklaşan yüreklerine
Demir kafeslere kilitlenen özgürlüklerine

Bilselerdi
Işık yılı uzakta bir unvan yatar
Vururlardı Anka Kuşunu kalbinin ortasından
Tezat ki
Bilselerdi boşlukta bir yokluk can
Satmazlardı gözlerin tamahkârlığına
Kimsesiz bir mezar kadar sesiz iman

2

Velev ki var oldun inci tanesinden
Senin için şarkı söyler yağmur
Çiçekler süslemek için gözlerini
Ve dünya cezbolmuş bir küre

Işığının kudretine

Süleyman, Karun yahut Firavun
Adından sonra anılsalar tarihte
Bir galaksi, nebula sonra kâinat
Kimildamasa emrinden azade
Yine de mahkûmsun bir noktada
Ansınız kaybolmaya
Ortasındasın var'ın ve yok'un
Kün feyekün

Bütün ömrünce gaflet yorganını
Şan gibi taşımaktan üstünde
Korkmuyorsan bir dirhem
Sıkışmışsan yarattığın güzelliklere
Hiçbir temiz kalp kaldıramaz
Bir emrin ağırlığını
O yüzden enbiyalar, evliyalar
Kış ortasında gelen bahar
Ve cümle maddeden yükselen ses
İkra

3

Ve artık ölmeli dinimiz
Bilmek için esrarını varlığını
Ölmeli temiz kalbimiz önderlerimiz
Yakılmalı bütün özgürlük hikâyeleri
Sanayi inkılabı Fransız devrimi
Beynin ruha tahakkümü

Bir Burak altımızda mavi yeleli
Yükselsin bedenler başımızın üstüne
Kuru tarlalarımızda ağlayan atı
Ahvalini gösterebilir gözlerimize
Onca yükü bırakıp denize
Âdemi tanıyalım
Bizi kendimize hapseden
Ademi tanıyalım